Історія Наталії Іванісової – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Голос Донеччини»

Усе велике починається з малого: з першого слова й першого запитання, з тендітних частинок чогось цілісного, масштабного та життєво важливого. І коли з'являються відповіді на болючі життєві запитання, можна впевнено йти вперед — попри те, що буває нестерпно важко, тривожно чи боляче. Саме з позиції такої непохитної стійкості та глибокого, світлого оптимізму хочеться розповісти про людину, яка є справжньою опорою для інших і веде за собою кожного, хто зустрічається на її шляху. Вона завжди готова підтримати теплим словом, підставити надійне плече чи поділитися спокійною впевненістю. І ніхто сторонній ніколи не побачить, що всередині в неї в цей час можуть ховатися глибока порожнеча та виснажлива втома.

Іванісова Наталія Володимирівна народилася в мальовничому місті Слов'янську на Донеччині. Там закінчила школу та авіаційний коледж, де здобула диплом із відзнакою, після чого продовжила навчання в Київському авіаційному інституті. Після здобуття вищої освіти на неї чекали в рідному коледжі, але вже як на кваліфіковану співробітницю. І ось уже понад 21 рік вона працює викладачкою спеціальних технічних дисциплін, є сумлінною кураторкою двох студентських груп і головою циклової комісії «Автоматизація та комп'ютерно-інтегровані технології».

Понад 18 років вона з чоловіком, який працював на електростанції, та донькою Вікторією мешкала в маленькому й затишному містечку Миколаївка. Як зазначає пані Наталія, Миколаївка стала для неї рідною, улюбленою та особливою, адже саме там народилася її донька. Зараз Вікторія навчається вже в 11 класі, відвідує палац культури, займається в школі мистецтв на відділеннях хореографії, театру та фортепіано.

2026 рік запам'ятався родині Іванісових активною участю в різноманітних фестивалях та мистецьких конкурсах, а також численними дипломами й почесними відзнаками. Це й не дивно, адже починаючи з 2014 року Наталя з донькою є незмінними акторками-аматорками народного театру «Дзеркало» та активними учасницями клубу за інтересами «Школа радості» місцевого Палацу культури. Крім того, вони є талановитими вихованцями театрального класу школи мистецтв.

У 2026 році Палац культури продовжував виконувати свою благородну місію, ставши надійним осередком видачі гуманітарної допомоги. За майже чотири роки волонтерства й служіння людям Наталія віддала чимало душевних сил спілкуванню з мешканцями громади. Більшість із них добре знали жінку й завжди щиро віталися при зустрічі, що додавало їй крил і непохитної віри. Орієнтиром у цій щоденній праці для Наталії стали слова предстоятеля Православної церкви України митрополита Епіфанія: «Бути волонтером — це мати духовну силу і незламність, мати в серці світло любові, співчуття і бажання нести добро іншим». Донька Наталії також не відставала від мами й за кожної нагоди допомагала їй. За таку щиру відданість добрій справі військова адміністрація міста щороку в грудні нагороджує їх пам’ятними дипломами та відзнаками.

Попри зовнішню витримку, 2026 рік залишив глибокий, болючий слід у серці Наталії. Це був надзвичайно важкий, переломний момент внутрішньої перебудови та болісної адаптації на новому місці. Як згадувала сама героїня, часом наставали періоди, коли не хотілося ні з ким розмовляти, нікого бачити й нікуди йти. Зазвичай Наталія — палка шанувальниця театру, музеїв та натхненних мандрівок, але коли навесні довелося примусово виїжджати евакуаційним транспортом, усе її багате життя помістилося в одну сумку та ноутбук, необхідний для роботи й навчання студентів. А згодом було дощенту зруйноване її рідне місто. Воно тепер щоночі нагадує про себе болем. Хоч уві сні, бодай на коротку мить, Наталія знову опиняється серед рідної природи Миколаївки, яка кличе її додому. Це важко збагнути й пересилити, адже там назавжди залишилася її душа.

Попри все, Наталія Іванісова разом із театральним колективом не зупиняється на досягнутому. Вони зберегли й привезли на нове місце свої рідні традиції та духовні обряди. Уже в жовтні цього року було створено потужний етнопроєкт «Нематеріальна спадщина Донеччини» з традиційним святковим короваєм за унікальним сімейним рецептом, який випекли в Києві. Крім того, на розсуд поважного журі вони представили яскраве театралізоване дійство до свята Василя і Маланки із самобутньою традицією приготування духмяних чебуреків — і їхній колектив заслужено увійшов до переліку обраних фаворитів. Наталія зазначає, що ця творча робота стала її улюбленим порятунком, який морально підтримує, м’яко відволікає від важких дум і приносить радість не лише їй, а й усім землякам-миколаївцям, які дивляться їхні виступи з різних куточків світу.

У 2026 році, до Всеукраїнського дня працівників культури та майстрів народного мистецтва, Наталію номінували від рідного міста як одну з найактивніших мешканок громади та віддану читачку бібліотеки, яка невтомно бере участь у культурних заходах. Вона сумує і водночас світло усміхається, згадуючи ту тривожну евакуацію: «Коли люди залишають рідні домівки, вони намагаються взяти з собою найнеобхідніше — якісь практичні речі. А я везла з собою цілий рюкзак почесних грамот і нагород. Ну як я могла їх покинути? Адже це моє життя, моя священна пам’ять і спогади, які назавжди зі мною!»

І саме в цьому криється її велична, незламна сила. Поки в рюкзаку дбайливо зберігаються здобутки минулого, а в серці палахкотить світло любові до рідного краю, Наталія Іванісова продовжує свій впевнений поступ уперед. Вона веде за собою інших, дарує надію і власним прикладом доводить: навіть коли доводиться починати з найменшого кроку на незнайомій землі, попереду обов'язково чекає світле майбутнє.

Саме тому Наталія Іванісова — це не просто берегиня пам'яті, це справжній, нескорений і щирий Голос Донеччини. Голос, який попри руйнівний біль війни звучить на весь світ живою силою українських традицій, волонтерською самовідданістю та непохитною вірою в те, що рідний дім обов'язково відродиться!